



ÉLŐ KÖVEK –

a Váci Egyházmegye jubileumi felkészülése

„mint élő kövek épüljetelek lelki házzá” (1Pét 2,5)

(Korábban: IMA-KATEKÉZIS)

III. év: KIFELE FORDULÁS, EVANGELIZÁCIÓ, MISSZIÓ

A HARMADIK ÉV TÉMÁINAK RÉSZLETES FELDOLGOZÁSA

1/A Egyház és misszió – fogalomtisztázás - Dr. Gájer László

**1/B Miért van az Egyház? – Egyházképek a misszió fényében -
Paszternák Tamás**

**2. Befogadó Egyház – a keresztény közösség, mint evangelizáló egyház - Dr.
Fejérdy Áron**

3. Kilépő Egyház, szolgáló Egyház - Kunszabó Zoltán

4. Szinodalitás és evangelizáció - Pál József temesvári püspök

**5. Marton Zsolt püspök összefoglalója a három évről: személyes megtérés-
közösség-misszió.**

2. DR. FEJÉRDY ÁRON:

BEFOGADÓ EGYHÁZ – A KERESZTÉNY KÖZÖSSÉG, MINT EVANGELIZÁLÓ EGYHÁZ

Közös lelki építkezésünk harmadik évének témája a misszió. Az előző két év témája, a “személyes megtérés” és a “közösség” nagyon szorosan kapcsolódik a misszió, küldetés témájához. Missziós hozzáállásunk megértéséhez, felébresztéséhez folyton meg kell térnünk az egyházképünkben és a saját kereszténységünkéről alkotott képünkben, illetve újra kell kezdenünk a közösségi életünkben, mert keresztényként nem csak egyénileg, hanem kifejezetten mint közösség vagyunk meghívva az evangelizációra.

Erről a közösségi evangelizációról, misszióról szeretnénk most együtt gondolkodni: Miért kapcsolódik az evangelizáció olyan szorosan a közösséghez? Mit jelent az, hogy közösségi evangelizáció? Hogyan tudunk közösségként evangelizálni, hogyan válhatunk evangelizáló közösséggé?

1) Az evangelizáció alapja a Szentháromságban van

a) A misszió célja, hogy bevonjunk másokat a szentháromságos életbe

A misszió kiindulópontja a Szentháromság egy Istenben van. Az Atya az, aki elküldte a Fiút és a Szentlelket, hogy a bűn miatt tőle eltávolodott emberiséget újra magához vonja a szeretetben. Istennek kezdettől fogva az a terve az emberrel, hogy örökre az Ő szentháromságos szeretetében éljen. A Fiú és a Szentlélek elküldésének, eljövetelének az a célja, hogy újra egységbe vonjanak minket egymással és az Atyával és bekapcsoljanak minket az Ő örök szeretet-körforgásukba.

Ha az evangelizáció célja a szentháromságos közösség, akkor ennek közösségi módon kell megvalósulnia. Isten nem magányosan, külön-külön vár minden embert magához, hanem együtt, közösségben szeretné, ha visszatérnénk hozzá. Jézus nem arról beszél, hogy a mennyországban sok kis remeteség lesz, hanem az Atya házaként mutatja be, egy nagy családi házként, ahol sok hely van, ahol mindenkinek helye van (Jn 14).

Az evangelizáció és a közösség ezért elválaszthatatlanul egybe fonódnak. Isten országa közösségi valóság: Isten gyermekeinek újraegyesítése Istennel és egymással, Krisztus vére árán a Szentlélek erejében. Mindebből az következik, hogy az evangéliumot hitelesen csak a közösség, a közösséghez tartozó, közösségben élő, közösséget képviselő személy tudja hirdetni. Az, hogy minden misszió a Szentháromságból indul ki, és célja is a Szentháromság, meghatározza az Evangélium közösségi továbbadásának módját is.

b) A misszió módja a Szentháromság titkából fakad és Krisztus emberségén keresztül valósul meg.

A szentháromságos élet, a szeretet élete és egysége: kölcsönös ajándékozás és elfogadás. A Szentháromságban öröktől fogva egymásnak ajándékozzák magukat a Személyek és öröktől fogva egymásnak teret adva befogadják egymást.

Isten azt akarta, hogy ebbe az örök ajándékozásba és befogadásba minékünk embereknek is részünk legyen. És úgy akart bekapcsolni minket ebbe az örök szeretetkörforgásba, hogy elküldte a Fiút és a Szentlelket.

Amikor az Atya elküldi a Fiút, akkor a Fiú, mindnyájunk emberségét magára veszi és emberségében minden emberrel egyé lesz. A megtestesült Fiú által Isten belép az emberek közé, és a Fiú emberségében elkezd befogadni az emberiséget a Szentháromság. Istennek üdvöztető terve az, hogy a Fiú embersége által mindenki befogadásra leljen a Szentháromság örök szeretetében. Jézus azért született közénk, azért élt itt a földön, azért adta oda az életét a kereszten, azért támadt föl és azért ment föl a mennybe, hogy az ő magára vett, szent embersége által minden ember újra helyet kaphasson abban az országban, abban az otthonban, amely nekünk készült Istennél. Isten terve az, hogy mindnyájan Jézushoz kapcsolódjunk és Jézus emberségében egészen egyek legyünk egymással és Ővele. **Isten egyé vált velünk Jézusban, hogy mi egyé lehessünk egymással és Istennel.** A végső cél, ahogyan a Szentírásban olvassuk, a szeretet teljes egysége, az hogy Isten legyen minden mindenben (1Kor 15,28).

Ezért mondja Jézus, hogy Ő a kapu, az ajtó, mert rajta keresztül, az Ő emberségén keresztül juthatunk csak az Atyához, a Szentlélek által.

Jézus az Ő emberségén keresztül úgy adta át nekünk az Atya szeretetét, Isten országának örömhírét, hogy egészen egyé vált velünk. Teljesen odaajándékozta nekünk önmagát, egészen a végsőig kiüresítette önmagát, hogy minket befogadjon és mi befogadjuk Őt. Csak úgy tudjuk Őt befogadni, hogy Ő előbb befogadott minket és mindent odaadott értünk.

Ezért az evangelizáció, a mi részünkről is alapvetően csak így működhet, hogy önmagunkat ajándékozzuk a szeretetben és teret adunk magunkban és magunk között egymásnak és mindenkinek. **Az evangelizáció útja a mi részünkről is az egyé váló szeretet útja egymással és mindenkivel.**

2) Az Egyház, a közösség, Krisztus emberségének meghosszabbítása

Jézus úgy akarta, hogy a rábízott küldetés egy közösség által, emberek által folytatódjék. Ezért választotta ki az apostolokat és összes tanítványát arra, hogy Őt kövessék és Vele az Isten országa közelségét hirdessék. Halála és feltámadása után konkrétan is átadta nekik az Ő saját küldetését a Szentlélek erejével, és megígérte nekik, hogy titokzatos, de valóságos módon Velük lesz ebben a küldetésben. Az apostolok és így az egyház missziója Jézus missziójának a folytatása: *“Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”* (Jn 20,21)

Az egyház lett a Fiú emberségének a folytatása a történelemben, az Ő Titokzatos teste. Külön-külön, személyesen is Jézushoz hasonlunk, de igazán mint közösség, mint egyház vagyunk az Ő embersége. Az egész Egyháznak, a keresztényeknek a küldetése ugyan az, mint Jézus küldetése volt, hogy az egész emberiség befogadásra találjon a Fiúban és így eljusson az Atyához. A ránk bízott misszió lényege továbbra is az, hogy minden ember Jézushoz kapcsolódjon és általa belépjen a szentháromságos életbe.

Azért fontosak ezek a kicsit elvontnak tűnő teológiai alapok, mert így értjük meg jobban, hogyan is működik az evangélium hirdetése közösségi módon. **Ha Isten terve és Jézus küldetése alapvetően a befogadás, meghívás volt az Isten szeretetébe, akkor ez csak így működhet a mi esetünkben is.**

Különösen ebben a pluralista, globalizált és relativista világban, amelyben élünk, ahol mindenkinek megvan a maga igazsága, és ahol fontos érték, hogy nagyon tiszteletben tartsunk minden különbözőséget. Itt nem könnyű egy általunk abszolútnak tartott és hitt igazságot, **az Igazságot, Jézust** hirdetni. De a mi igazságunk egy fölkinált, ajándékozott, meghívó igazság. **A mi igazságunk, az Igazság, befogadó, velünk egygyé váló igazság.**

Egy mai spanyol teológus, **Jesus Moran** így fogalmaz ezzel kapcsolatban: *“Én mint Egyház, neked emberiségnek, följánlom, hogy otthonra találj Jézus emberségében, egy megújult átalakult emberségben, és így megtaláld az igazi otthonodat Istenben.”*

Szeretem ezt az otthon képet. Az első évben az imádság kapcsán is előkerült, hogy az imádság otthonlét, azok a pillanatok, amikor belépünk már itt a földön az igazi otthonunkba, hogy aztán már most a mennyország perspektívájából lássunk és éljük az életünket.

Az első tanítványok, ahogyan János evangéliuma leírja, úgy találkoztak Jézussal, hogy látni akarták, hol lakik, és Jézus behívta őket magához: *“gyertek nézzétek meg”* (Jn 1,40). Az evangelizáció alapvetően erről szól: *“gyertek nézzétek meg, hogy mi hol lakunk.”* Mivel a ház, ahol lakunk a Szentháromság otthona, egy “közösségi ház”, ezért alapvetően együtt, közösségben, közösséghez tartozva tudjuk csak tovább adni ezt a meghívást. Jézus nem erőltetett senkire semmilyen igazságot, elvárásokat, hanem **meghívott** mindenkit, hogy kövessék, hallgassák, járjanak vele, jöjjenek vele az Ő otthonába, jöjjenek Vele az Atyához.

Erre a teológiai alapra építve, ebből kiindulva nézzük meg a közösségi evangelizáció, az evangelizáló közösség néhány vonását, szempontját.

3) A közösségi evangelizáció néhány egymást kiegészítő szempontja

Három egymást kiegészítő szempontot említenék, ami által megvalósul a közösségben és a közösség által az örömhír meghirdetése, a befogadó szeretet igazságának átadása:

a) tanúságtétel - beszéd

b) kilépés - befogadás

c) törekénység - Krisztus keresztiének ereje

* * *

a) élet és tanúságtétel - ugyanakkor szó és meghirdetés is

Az evangélium továbbadásának az alapja mind egyénileg, mind közösségileg **a tanúságtétel.**

Az alapelv ez: *“Nemo dat quad non habet”* - *“Senki sem adhatja azt, ami neki nincs”*. Ha az evangelizáció meghívás az Isten szeretetének otthonába, annak felkínálása, hogy *“gyertek nézzétek meg, hol lakom”*, akkor egyértelmű, hogy ezt csak akkor mondhatom, ha valóban van otthonom és van tapasztalatom az otthonlétről. **Ha az örömhír Isten szentháromságos szeretete, akkor csak az tudja továbbadni ezt az örömhírt, aki megtapasztalta konkrétan és igyekszik élni a szeretet egységét és a kölcsönös szeretetben való élet örömét.**

Ezért azon túl, hogy ontológiailag, a keresztség által a közösséghez, az Egyházhoz tartozom, vagy azon túl, hogy fizetek egyházadót és járok templomba, fontos kérdés, hogy az élet konkrét szintjén tényleg van-e erről tapasztalatom és ezt élem-e. Járom-e a kölcsönös szeretet és az egység útját Istennel és a közösséggel?

Kafarnanum Házat, egyházmegyénk előkészítő szemináriumát Miklós püspök azzaz az alapvető céllal indította újra, hogy a felnövekvő új papi nemzedék valóban megtapasztalja az élő közösséget. Hiszen **csak hiteles közösségi tapasztalattal lehet közösségi egyházat építeni**, tehát folytatni Jézus misszióját. Ezt a közösségi tapasztalatot pedig nem lehet tananyagként elsajátítani az egyetemen, hanem csak életformaként, családi méretű közösségben élve.

Papként is jó ezt tudni, hogy az, hogy tartozom-e közösséghez és élek-e valamilyen közösségi életet, erősen kihat az igehirdetésem, evangelizációm hatékonyságára.

A tanúságtétel szempontja kapcsán érdemes kicsit felfrissítenünk az előző két év témáihoz kapcsolódó kérdéseket is.

Az imádsággal kapcsolatban:

- Táplálom-e a krisztusi emberségemet, és járok-e úgymond rendszeresen “haza”, az igazi otthonomba az egyéni és a közösségi imádság által?

A közösséggel kapcsolatban:

- Otthon vagyok-e az Egyházban, a plébániámon, a közösségemben, van közösség, ahová tartozom?
- Hogyan kapcsolódom az Egyházhoz, a közösséghez? Csak fogyasztóként, kívülről, elvárva, kritizálva, vagy igazán szolgáló módon beleadva magamat, feladatokat is vállalva?
- Fontos lehet föleleveníteni újra a közösséghez, Egyházhoz tartozásunk örömét, lelkesedését is megkérdezve magunktól, hogy mi az, ami engem Jézushoz és az Egyházhoz vonzott egykor? És mi az, ami engem itt megtart Nála, az Egyházban, a közösségben?

Amellett, hogy *“otthon kell lennem, ahhoz, hogy másokat is meghívhassak”*, természetesen az sem mindegy, hogy milyen az otthonom, milyen a közösségem, egyházközségem.

A tanúságtételünk legalapvetőbb szempontja a kölcsönös szeretet és egység. Csak az egységnek, a szeretetben megélt egységnek van meghívó ereje. Jézus többször is kifejezetten utalt erre. Egyrészt főpapi imádságában, amikor azért imádkozik, hogy egyek legyünk, miként Ő és az Atya egyek: *“arról ismerik majd meg, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”* (Jn 13,35) Másrészt, akkor is erre utal, amikor titokzatos de valóságos jelenlétét az Ő nevében, az Ő szeretetében való együttléthez köti: *“Ahol ketten vagy hárman együtt vannak az én nevemben, én ott vagyok közöttük”* (Mt 18,20). **A közösségünk csak úgy befogadó és hiteles, ha a kölcsönös szeretetet élve lehetővé tettük, hogy Jézus ott legyen közöttünk.** Csak oda érdemes meghívni másokat, ahol ez élő és megvalósul, ahol valóban Jézus nevében törekszünk együtt lenni, együtt munkálkodni.

Az egység annyira fontos, hogy fontosabb, mint a tevékenységek. Nagyobb evangelizációs ereje van, mint annak, ha egyedül pörgök, vagy professzionálisan felkészülök. Amikor időt és energiát szánok arra, hogy megéljem a közösséget másokkal, az minden ellenérv ellenére - ez a tapasztalat - úgymond evangelizációs többlet erőt szabadít föl, és mindent sokkal hatékonyabbá tesz. Azért, van ez így, mert mint láttuk, az evangelizáció nem emberi projekt, hanem a Szentháromságból fakad. Nemrég volt egy ilyen tapasztalatom.

A szabadnapomon a papi közösségemmel szoktam találkozni. Minden héten kicsit más a program. A hónap negyedik csütörtökén egymást szoktuk meglátogatni. Egy eléggé sűrű hét szabadnapján egy messzebb lakó paptestvér látott minket vendégül. Viszonylag sok időt

elvett az utazás is, szűk három óra oda, és ugyanannyi vissza. Másnap rengeteg plébániai program várt rám, szombaton pedig az elsőáldozóknak és szüleiknek készültünk lelki-nappal. A sok feladat miatt lett volna kísértésem, hogy lemondjam, hogy átszervezzük és máshol találkozzunk, de mégis nekiindultam és igyekeztem ebbe a szentháromságos közösségbe vetett hittel megélni a napot. Nagyon szép találkozás volt, egymást befogadva, vendégül látva. És azt vettem észre, hogy utána pénteken is, és az elsőáldozós lelkinapon is, mintha különös erővel ott lett volna Isten közöttünk. Természetesen kellett készülni, de nem erőlködésnek tűnt, hanem valahogy mégis minden magától ment és teljes béke volt bennem. Megérte megmerítkézni a szentháromságos közösségben, mert így meg tudtam másokat is hívni erre.

Az evangelizáció legnagyobb akadálya az egység hiánya. **VI. Pál pápa** az *Evangelii nuntiandi* kezdetű írásában így fogalmaz: "Az evangelizáció hatása nem lesz nagy, ha az evangélium hirdetői egymás közt nincsenek egységben, ha ellentétek vannak közöttük. Talán éppen itt van korunk evangelizációjának legnagyobb gyöngéje... Kétségtelen: az evangelizáció sorsa nagymértékben függ az egyház egységének tanúságtételétől." (EN 77).

Ezért ahhoz, hogy evangelizáló közösségekké váljanak a plébániáink, az első kérdés, amit föl kell tennünk magunknak az egységünkre vonatkozik: Mi az, amit papként, hívőként a magam helyén tenni tudok azért, hogy kialakuljon és növekedjék a szeretet egysége közöttünk? Mi az, amiben én esetleg akadálya vagyok ennek az egységnek?

Egy plébánián az egység megteremtésében **különleges szerepe, feladata van a plébánosnak**, plébániai kormányzónak, a plébánia vezetőjének. Ő az, aki a sokféle szempontot, hangot, vágyat, indíttatást összefésüli, egyben tartja, együtt keresve Isten akaratát a rábízottakkal. Az egység megvalósítása már az első keresztény közösségekben is kihívás volt. **Szent Pál apostol** a *Korintusi egyházban* ír széthúzásokról, hogy valaki Apollóval, valaki Kéfással, valaki Krisztussal akar tartani (1 Kor 1,11-17). Sajnos azóta is előfordul az egyházban, plébániákon, hogy akár lelkesedésből, akár valamely sebzettségéből fakadó önállításból valaki úgy értelmezi az önállóságot, hogy közben a vezetővel, plébánossal nem keresi a valódi egységet. Könnyen megesnek ma is széthúzások, versengések úgymond az evangelizáció nevében is. Mindez nem egyszerű, mert rengeteg lehetőség van és mindenki szívesen a saját malmára hajtáná a vizet. Néha, ahelyett, hogy az evangéliumot hirdetnénk a szeretet egységében, szétszedjük azt a kis közösséget is, amely ránk van bízva és párhuzamos rendszereket építünk. Pl. Szeretnénk a fiataloknak tovább adni az evangéliumot, de közben gyakran oda jutunk, hogy szétszakítjuk őket, mert a cserkészek cserkészkedni hívják, a piaristák kalazancius mozgalomba, a szentjánosbogarasok szentjánosbogárkodni, a regnumosok rengumi közösségbe, a fokolárosok fokoláros programba, a Chemin Neuf, a Schönstadt, az Ifjúsági Lelkészség, mindenki próbálja megszerzi őket magának.

Természetesen nagyon nagy ajándék az egyház gazdagsága és a sokféle lelkiesség, és fontos, hogy mindenki megtalálja a maga helyét. De mindenképpen el kellene jutnunk oda, hogy **a szeretet egységében egymásra és főleg Krisztusra figyelve megpróbálunk együttműködni** és nem egymástól elhalászni az embereket, hanem inkább elérni azokat, akik még távol vannak. Legalább a plébániáinkon megküzdhetnénk azért, hogy ne egymás konkurenciái legyünk, hanem tudjunk együtt otthon lenni. Legalább azt elhatározhatnánk, hogy tudatosan nem szervezünk egymásnak keresztbe. A plébánia a lelkiességek felett áll abban az értelemben, hogy **a plébánia az a hely, ahol mindenki otthonra találhat**. Ha jó cserkész vagyok, akkor szívesen besegítek a plébániai közösség programjaiba, ha jó észak-dunás, dél-dunás, vagy galgás vagyok, akkor a saját plébániámon is igyekszem szeretettel jelen lenni és szolgálni. Ha igazán élem az evangéliumot a Regnumban, a Fokolárban, a

Szentjánosbogárban vagy bármely lelkiségben, akkor megajándékozom a plébániámat azzal a gazdagsággal, amim van és nem szervezek párhuzamos dolgokat akkor, amikor együtt is lehetnénk. Nem könnyű ez, de ahhoz, hogy hitelesek legyünk, jó volna elindulni, növekedni az egység útján. Ez **az egység** nem csak a plébánia és a különböző mozgalmak között, hanem **a plébánián belül is feladat**.

A Rózsafüzér társulat vagy a Házaskör nem konkurenciája a Karitászcsoportnak, vagy az Ifihittannak, hanem testvérek vagyunk, akik készek a kölcsönös szeretetben egymásért tenni, egymásért áldozatot hozni.

Egy szép tapasztalatom volt ezzel kapcsolatban, amikor egyszer egy plébánián az END-s (Équipe Notre-Dame) családok álltak össze és a plébánossal egyetértésben elvállalták, hogy az adott évben ők segítenek megszervezni egy nagybőjti lelki napot. De az is szép, amikor a cserkész ifisek a gyerek-táborba hozzák a cserkészetből hozott játékokat és ezzel szolgálnak.

A **közösségi tanúságtételünk** egy másik szempontja, ami szorosan összefügg a közösségen belül megélt egységgel, az, hogy **élőn kellene tartanunk magunk között is a személyes tapasztalatok megosztását és az imádságos életet**. A szeretet egysége egymással és Istennel nagyban növekszik és élő marad, ha mindazt, amit a szeretet lépéseiben és Istennel való kapcsolatunkban megéltünk meg tudjuk osztani egymással.

Bevett gyakorlat, hogy a közösségi alkalmakon van "hogya-vagy-kör". Bizonyos, hogy már az is növeli a közösségi egységet, ha tudjuk, hogy mi van a másikkal, mi történt vele az elmúlt időszakban, hogy érzi magát, de még nagyobb ereje van az egység és a tanúságtétel szempontjából, ha a megosztásaink az Istennel való kapcsolatunk és a szeretetben tett lépéseink gyümölcseire is kiterjednek. **Egymás hitéből megújulva a közösségben is fölelevenedik hitünk lángja, hogy azt a tüzet, amelynek lángra lobbanására Jézus vágyva vágyott, valóban tovább tudjuk adni**. Ugyancsak ennek a tűznek a felszítását tudja erősíteni a közös imádság, annak sokféle formájában, akár a közösségi szentírással való ima, akár közös dicsőítés, szentségimádás, rózsafüzér.

Ugyanakkor a közösségi egység és egymásközi szeretet tanúságtétele mellett arra is meg vagyunk hívva, hogy ne csak jelenléttel, étellel, hanem **szóval is hirdessük az evangéliumot**. **A Szentírásban több ilyen buzdítást is hallunk az apostoloktól: "mi nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk"** (ApCsel 4,20). **"Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot!"** (1Kor 9,16) És **"álljunk elő vele bátran, ha alkalmas, ha alkalmatlan"** (2 Tim 4,2). Az evangéliumot szóval is kell hirdetnünk, de természetesen nem mindegy, hogyan. Csak úgy érdemes, ahogy Isten, Jézus szól hozzánk. Isten nem torpant meg, amikor az emberek nem hallgattak rá. Ő kitartó szeretettel szólt hozzánk, küldte prófétáit, és szavait nem vonta vissza. Ugyanakkor mindig tapintatos szeretettel is szólt és szabadon hagyta az embereket. Jézus példabeszédei éppen erről a meghívó, egyszerre szelíd, ugyanakkor mégis határozott, kompromisszum nélküli szeretetről tanúskodnak.

Tegyük fel magunknak a kérdést: **merünk-e beszélni, szólni?** Nem vagyunk-e néha túl diszkrétek? Túl szégyenlősek? Vagy ellenkezőleg nem vagyunk-e néha túl "nyomulósak", idegesítően "vallásoskodóak"? **A Szentlélek vezetésével biztosan ebben is meg tudjuk találni az arany középutat**.

Talán kicsit nyíltabban és bátrabban beszélhetnénk Istenről, Jézusról, az Ő szeretetéről akár otthon, a kevésbé hívő családtagoknak, az osztályban, a munkahelyen...

megszólíthatnánk azokat, akik csak úgy betévedtek a templomba. Fontos, hogy mindezt teljesen ingyenesen, érdek nélkül tegyük, anélkül, hogy bárkire is bármit rá akarnánk erőltetni. A célunk csak az, hogy egyszerűen szeretni akarjuk őket, azzal a szeretettel, amelyet mi a közösség által Istentől kaptunk. Ennek az egésznek nem annyira erőlködésnek, erőltetésnek kellene lennie, hanem egyszerűen arról van szó, hogy **felkínáljuk, megosztjuk másokkal azt az örömet, ami bennünk van.**

Nyáron az egyik gyerekcsoport táborában a Tapolcai-medencében jártunk, ahol egyik este fölmentünk az egyik Tanú-hegyre hogy naplementés szentmisét ünnepeljünk. Nem sokkal utánunk jött egy néhány fős csoport, jött velük a kutyájuk és ők is nézték a tájat. A csúcson nem volt jól sok hely, de azért elfértünk békésen. Egy kicsit vártam, utána viszont odamentem hozzájuk és elmondtam, hogy mi egy hittanos csoport vagyunk, és szentmisét fogunk ünnepelni. Ha nem zavarja őket, nyugodtan maradjanak, csak számítsanak erre. Érdekes volt, hogy csendben ott maradtak és míg a tájat nézték, igazából úgy tűnt, hogy a szentmisére is figyelnek. Nem kell elszégyenlősködni, hogy ja, ha itt most mások is vannak, akkor majd arrébb megyünk, majd keresünk egy eldugottabb helyet. Persze nem kell külön kihívóan sem viselkednünk.

Mindnyájunknak nagyon sok lehetőségünk adódhat, hogy egyszerűen kiálljunk a hitünk mellett és szavainkkal is megosszuk az evangélium örömét, kifejezzük, hogy nekünk fontos helyen van Isten. Pl. amikor konkrétan föl vállalom, hogy nem érek rá, mert közösségbe járok, vagy vasárnap, hogy nekem fontos, hogy elmenjek szentmisére...

Az evangélium “szóbeli” hirdetésének, a közösségi médiában is meg van a maga helye, nem csak egyénileg, hanem közösségileg is. Ha az evangélizáció úgy mond mások meghívása az otthonunkba a szentháromságos közösségbe, akkor az sem mindegy, hogyan jelenünk meg a virtuális térben, hogy milyen a honlapunk, hogy mit osztunk meg magunkról mint közösség.

Végül a tanúságtétel és az evangélium szóbeli hirdetése kapcsán azt is fontos megszívlelnünk, hogy **amikor mi, keresztények bárhol szólunk, bárhol kiállunk nem csak magunkat, hanem az egész közösséget, az Egyházat, képviseljük.** Tényleg Jézus embersége meghosszabbítása kellene lennünk. Szép amikor hitelesen, normálisan és bátor szeretettel ki tudunk állni és meg tudunk szólalni. Mindig öröm, amikor az Egyház bátor szeretettel kiáll alapvető emberi értékek mellett: az élet értéke, a teremtett világ ajándéka mellett, akár közös imádságban, felszólalásokban, nyilatkozatokban, közleményekben. Ugyancsak **az evangélium szép közösségi hirdetése az, amikor együtt meg tudjuk élni hitünk ajándékának örömét,** akár nagyobb liturgikus eseményeken, akár széles körű találkozókön, rendezvényeken, **miként legutóbb Vácon a Katolikus Társadalmi Napokon.**

b) kilépés, ajándékozás, konkrét szeretet - és egygyé válás, befogadás, meghallgatás

Egy másik egymást kiegészítő szempont-pár a közösségi evangelizációban **a szeretetnek konkrét ajándékozó és befogadó formája:** a másokhoz való **odalépés és szolgálat,** és a hozzánk odalépők **befogadó meghallgatása.**

A konkrét, közösen végzett szeretet cselekedet mások felé, a **karitatív munka,** mások felkarolása nagyon fontos szereppel bír az Evangélium hirdetésében

A befogadás, a másikkal egygyé váló meghallgatás a szinodalitás és a nyitott szívű párbeszéd is nagyon fontos.

Az azonban bizonyos, hogy **a szinodális, párbeszédben történő együtt haladás, egymást elfogadva, befogadva, nem csak egyének között, hanem közösségek között is csodálatos lehetőség és meghívás, hogy növekedjünk az egységben.** A szinodalitás és az ahhoz kötődő beszélgetési módok, mint a "lélekben beszélgetés" formája, kiváló eszköz arra, hogy építsük az egységet személyesen egymás között és közösségeink között.

c) Törékenység - és Krisztus keresztségének ereje

Végül még egy utolsó egymást kiegészítő szempont-párt szeretnék említeni, amely a közösségi evangelizációhoz is szükséges: **egyrészt tudatában kell lennünk a törékenységeinknek, ugyanakkor bátran bízhatunk Krisztus keresztségének erejében.**

Néha azt gondolnánk, akár egyénileg, akár közösségként, hogy nem vagyunk még eléggé jók, eléggé fölkészültek arra, hogy az evangéliumot hirdessük. Sok mindenben nem vagyunk eléggé hitelesek, eléggé ügyesek. Mindez valószínűleg igaz is, de kár volna ha ez egy hamis alázatba és tétlenségbe vezetne bennünket. Bizonyos, hogy folyton növekednünk kell még a szeretet egységében, és szépíteni kell magunk között az Isten országának valóságát, az otthont, ahová másokat meghívhatunk. Ugyanakkor, ahhoz, hogy másokat megszólítsunk, meghívjunk, nem kell megvárunk míg minden tökéletes lesz. Az épülő családi házba többnyire nem akkor költöznek be a családok, amikor már az utolsó kép is fönt van a falon, hanem már akkor, amikor valamennyire lakható állapotba került. **Isten országa közöttünk mindig alakítandó, de ettől még itt van és már megvalósulhat közöttünk.**

Margaret Karam a Fokolare Mozgalom elnöke így fogalmaz ezzel kapcsolatban: *"Ne csak a kevés erőnkre összpontosítsunk. Ez azzal járna, hogy magunkba zárkozunk. Inkább bízunk Jézusban, és lépünk mások felé... Istennek mindnyájunkra szüksége van, hogy eljuttathassa szeretetét az emberiségnek."* És így folytatja *"a tanúságtevőtől nem tökéletességet várnak, hanem arról ismerhető föl, hogy öröm van benne, következetes, és tud felebaráttá válni, szeretettel és mélységesen meg tud hallgatni."* Ez nem csak az egyéni, személyes, hanem a közösségi tanúságtételre, evangelizációra is áll.

Ferenc pápa egészen hasonló gondolatokat fogalmazott meg egy 2023-as audienciáján: *"Ahhoz, hogy tanúságot tegyünk róla, nem kell megvárunk, míg tökéletesek vagyunk s már hosszú utat megtettünk Jézus nyomában. A misszióknak ma kezdődik, ott, ahol élünk. Nem meggyőznünk kell a többieket, hanem majd Jézus szépsége győzi meg őket. Nekünk csak Jézussal kell kapcsolatba hozni a másikat."*

Míg bátran beismerjük törékenységünket **érdemes egészen Krisztus keresztségének erejében bízunk és ebbe kapaszkodunk.** Ahhoz, hogy Jézus mindenkit magához vonzzon és eggyé tegyen, előbb föl kellett emeltetnie a földről. **Ha Jézus missziója a kereszt titka által valósult meg, akkor a mi evangelizációnk sem kerülheti ki a keresztet.** Isten országa a húsvét titka által épül közöttünk és körülöttünk. A búzamaz logikája ez, amely csak ha elhal akkor nem marad egyedül és akkor hoz csak sok gyümölcsöt (vö. Jn 12,24).

Mindenben, amit egyénileg és együtt azért teszünk, hogy épüljön közöttünk Isten országa, és hogy meghívjunk oda másokat, érdemes tudatosan Jézus keresztségéhez kapcsolódnunk. Jó arra gondolni, hogy Jézus akkor tette a legtöbbet, amikor éppen nem tehetett semmit. Amikor elhagyatottságában a kereszten függött, akkor vitte végbe a világ megváltását. Lehetett volna másképpen is, elindíthatta volna az Ő országát csak a tanításával, csodáival is... de Ő így adta oda önmagát értünk, így tette lehetővé minden embernek, hogy belépjen az Atya házába. Ott ígérte meg még a jobb latornak is, hogy *"még ma velem leszel a paradicsomban"*. Emiatt van az evangelizációban különösen is fontos szerepe közösségünk

betegének, időseinek is. Gábor atyával rendszeresen meg szoktuk kérni az elsőpéntekeseket háttérírára, szenvedéseik felajánlására valamely közösségi alkalomért, elsőáldozókért...

Jó megfontolnunk **Chiara Lubich** megállapítását: *“A gyöngeségeink, a törékenységünk megtapasztalása egyedi lehetőség arra, hogy megtapasztaljuk Krisztus erejét, aki meghalt és feltámadt... Minél inkább találkozunk saját képtelenségünkkel, annál nagyobb lehetne a bizalmunk abban, aki értünk gyöngé, szegény és képtelen lett, semmivé tette magát.”* És végül hozzá teszi: *“Az evangélium nem annyira a könnyű konszenzusok és az emberi támaszok segítségével terjed, hanem leginkább annak a tanúságtételével, hogy képesek vagyunk szenvedni érte.”*

Nagyon fontos ezt is átgondolnunk, hogy mennyire vagyunk egyénileg és mint közösség készek arra, hogy szenvedjünk az evangéliumért? Mennyire vagyunk készek arra, hogy megküzdjünk azért, hogy mégis egységben legyünk egymással. Készek vagyunk-e arra, hogy meghaljunk önmagunknak, hogy a kölcsönös szeretet győzhessen közöttünk? Mert ha nem akarjuk így az életünket adni, akkor nem igazán lesz gyümölcsöző az evangelizációnk.

Aki már vállalt életében valamilyen szolgálatot Isten országáért, tudja, hogy ilyenkor elég sok nehézséggel, úgymond “támadással”, küzdelemmel is szembe kell nézni. Ha viszont tudatosan, a keresztre feszített Jézushoz kapcsolódó szeretettel és együtt éljük meg ezeket a küzdelmeket, akkor biztosak lehetünk benne, hogy az evangélium fénye fog felragyogni abban, amit teszünk. Azért is különösen nagy ajándék, hogy nem egyedül magánzóként hirdetjük az evangéliumot, hanem együtt, közösségben, mert a keresztet sokkal könnyebb közösen hordozni.

4. A Szentlélek ajándéka

Végül, és ezzel zárnám, **minden evangelizáció alapja az, hogy nem vagyunk benne egyedül.** Az evangelizáció fő motorja a **Szentlélek** és kezdettől fogva Ő vezeti és gyarapítja az Egyházat. Ő az a tűz, amelyet Jézus gyújtani akart bennünk és közöttünk. **Mi csak az isteni szeretet tüzének hordozói vagyunk, de Ő az, aki tovább terjed és akinek segíthetünk abban, hogy mindenkit lángra gyújtson.**

Hajdani egyháztörténelem tanárom az egyháztörténelmet és minden kort úgy mutatott be, hogy egyszerre fölfedezte velünk benne a kegyelem működését és az emberi törékenységeknek, bűnöknek a jelenlétét. Rávilágított, hogy minden egyes kor kihívásaira születtek emberi, evilági, eretnek válaszok és születtek szent válaszok olyan emberektől, akik hagyták, hogy a Szentlélek vezesse őket. Így minden kornak megvan a maga szentje. A mai kornak is szüksége van szentekre, **Chiara Lubich** szerint azonban *“ma nem elég egy-egy szent, hanem leginkább szent közösségekre, a szeretet egységét élő közösségekre van szükség, akik Krisztus hordozzák.”*

Szűz Mária, aki Pünkösdkor együtt hívta, várta az apostolokkal a Szentlelket, járjon közben értünk, hogy befogadva a Szentlelket, közösségeink szent közösségekké legyenek. Szeretnénk egyre inkább Isten országának, a Mennyei Atya házának valóságát élni, hogy tanúságtételünkkel, szavainkkal, tetteikkel és életünkkel minden embert meghívjunk és így az egész emberiség haza találhasson igazi otthonunkba.

FELDOLGOZÁSHOZ JAVASOLT KÉRDÉSEK:

1. Van-e valós tapasztalatom az Egyházzal, mint szentháromságos közösségről?
2. Otthon vagyok-e az Egyházban, a plébániámon, a közösségemben? Van közösség, ahová tartozom? Hogyan kapcsolódom az Egyházhoz, a közösséghez, csak fogyasztóként, kívülről, elvárva, kritizálva, vagy igazán szolgáló módon beleadva magamat, feladatokat is vállalva?
3. Mi az, ami engem Jézushoz és az Egyházhoz vonzott egykor? És mi az, ami engem itt megtart Nálá, az Egyházban, a közösségben?
4. Mi az, amit a magam helyén tenni tudok azért, hogy kialakuljon és növekedjék a szeretet egysége a plébánián közöttünk? Mi az, amiben én esetleg akadálya vagyok ennek az egységnek?
5. Megosztom-e másokkal szavakkal is - közösségen belül és kívül - az Istennel kapcsolatos tapasztalataimat, a szeretet lépései nyomán kapott örömet?
6. Merek-e a hitemről beszélni? Nem vagyok-e néha túl diszkrét? Túl szégyenlős? Vagy ellenkezőleg nem vagyok-e néha túl "nyomulós", idegesítően "vallásoskodó"?
7. Mit kezdek azzal, amikor a saját, vagy a közösségem, Egyházam törékenységével találkozom? A kritika, a bezárkózás felé mozdulok, vagy élő bennem a Krisztus keresztjébe vetett hit?
8. Kész vagyok-e szenvedni az Evangéliumért?